

Gaseteta d'Olot

Any I

29 de Març de 1930

Núm. V



El Casal Català

La constitució de l'Ajuntament

L'ANY vint-i-tres fou clausurat el *Casal Català*. La seva clausura fou la resultant de les conxorxes enemigues. Hem de creure també,—així ens ho feien dir— que la clausura era la penitència a què s'havien fet creditors els seus innumbrables pecats. Aquesta gesta memorable fou duta a cap amb una satisfacció felina.

Aleshores vingué la dispersió dels socis del *Casal Català*. De mica en mica, segons el tarannà de cadascú, segons el determini d'una penya, tothom s'anà arredossant en diferents llocs. La dispersió al cap de poc era un fet. Podia dir-se el mateix d'aquell ideal que ens unia un dia? De cap manera. Per sota de mils indiferències, davall de centes de fallides, colgades sota d'innombrables silencis, l'unitat continuava. Aquest era un triomf palpable de l'esperit; aquesta interior unitat, aquesta invulnerable manera de pensar, sinó d'actuar.

Certament, aleshores no es podia fer altra cosa. Els socis de l'extingida entitat acceptaven conformats l'únic camí. Ningú podria parlar avui de covardies. Tal com anaren les coses, quan tota justícia era en suspens, quan se'ns vigilava i se'ns denunciava impunement i en fals, no es podia triar altre camí. Per això tots els que formàvem part del *Casal Català* ens veiérem obligats a ajupir-nos a aquesta imposada dispersió.

Dimecres va constituir-se definitivament el nostre consell municipal. Gràcies a un pacte entre els nostres amics polítics, els elements més o menys simpatitzants, els neutres, i fins algun enemic equànim, la formació de la Permanent ha estat feta amb bona harmonia i amb encert evident, donades les circumstàncies. Es clar que el nostre gust fóra veure un ajuntament nat de la voluntat del poble i que funcionés democràticament, sense la vigència de l'Estatut dictatorial, però cal reconèixer que ha estat tret tot el partit possible de les circumstàncies. Els nacionalistes moderats són representats a la Permanent pels senyors Candi Agusti i Joan Capdevila, la Monàrquica Autonomista per senyor Baldiri Descals, els independents pel senyor Rafel Arau i els monàrquics espanyolistes pel senyor Joan Tresserras.

L'alcalde nou, senyor Tresserras, monàrquic i espanyolista d'anys ha, col·laborador de la Dictadura com a diputat provincial suplent i antic president local de la U. M. N., no ens pot ésser políticament persona grata, però tampoc no pot alçar les nostres íres, perquè no oblidem que ha estat sempre un enemic noble, equilibrat i serè, que no ha abusat mai de l'autoritat i que mai no ha pogut ésser acusat de fanàtic; en el mes que ha ocupat interinament l'alcaldia, tot això s'ha tornat a posar de manifest; per això, encara que estem segurs que l'hauréu de combatre políticament, esperem que no ens hauréu de defensar mai de procediments innobles que ell posi en joc.

El senyor Candi Agusti entra novament a ocupar una tinença, i això és per nosaltres una joia i una pena; una

Avui, però, els temps han canviat. És va avançant pel camí de la normalitat constitucional. D'acord amb aquestes orientacions es van aixamplant les lligadures i es comencen a tolerar aquelles coses a les quals tenen dret els ciutadans. Avui, doncs, conseqüència d'aquesta pacificació d'esperits, podem innovar que són a punt d'ésser aprovats pel senyor Governador Civil de Girona els estatuts del nou «Casal Català», la constitució del qual s'anuncia per un d'aquests dies.

A la justícia d'aquesta tolerància no cal posar comentaris. A la injustícia de la clausura del primitiu *Casal* ja n'hi fem de comentaris, i d'altres en farem. L'única cosa que podríem assenyalar avui és la afinitat que existeix entre les orientacions de la clausurada entitat i la que es constituirà aquesta setmana. Més concretament encara, aquest *Casal Català* d'ara no és una entitat nova, és la continuació, la represa, la segona etapa del primer «Casal Català».

I bé, ara no ens cal més que cridar els antics combatents. Soldats d'un ideal que ens volien fer desertar, imponent-nos una llicència de sis anys, quatre mesos i tretze dies, amb punicions de silencis i amb guardes de vista, avui sentim uns grans desitjos d'enquadrar-nos novament en els nostres rengles.

EL GOVERN AUTORITZA ELS ACTES PUBLICS DES DEL PRIMER DEL MES ENTRANT

Diuen que en la part política del *Consell de Ministres* del dia vint-i-sis es prengué l'acord d'autoritzar els diversos actes polítics qual autorització sigui demanada.

Després d'aquest silenci obligatori dels temps dictatorials els partits es mouen novament i amb la febra de guanyar el temps perdut.

joia perquè tenim altra vegada a ca la Ciutat el nostre prestigi més sòlid en matèries municipals, i diem nostre no solament pensant en els nacionalistes, sinó en tota la ciutat que, sense distinció de matisos ni més excepció que els apassionats, reconeix la vàlua extraordinària de l'amic Agustí i, alhora, la seva fermesa de conviccions i la seva noblesa de procedir; a la qual cosa hem d'afegir-hi nosaltres la seva forta capacitat d'organitzador polític, que tan avantatjosa ha estat sempre per al nacionalisme olotí; però és una pena de veure com un home que té uns prestigis únics a la ciutat és postergat una vegada més en la designació d'alcalde; és clar que si ell ho hagués desitjat tenia avinenteses excel·lents per arribar-hi, i ell mateix les ha menyspreades, però és ben llastimós que no s'hagi prescindit mai de la seva excessiva modèstia per posar-lo en el lloc que en una població ben organitzada ocuparia tot el temps possible.

El senyor Joan Capdevila també és ben conegut i té també mèrits contrets davant de la ciutadania i del nacionalisme; ha estat dels perseguits per la Dictadura, i fou dels empresonats, per la causa del Centre de Dependents; els elements més rabiosament fanàtics de l'altre costat l'han fet objecte d'atacs incívils, i mal no fos sinó per això ja mereixeria en els nostres rengles una especial consideració; d'altra banda, és ben coneguda la seva combativitat, la seva eloqüència i el seu interès per la cosa pública.

El senyor Baldiri Descals, que ha vist sempre amb simpatia el nostre moviment, i que té una història política de liberalisme conseqüent, té una qualitat que el fa especialment acceptable, i és el seu amor a l'administració pública, el desinterès que caracteritza aquest amor i l'habilitat que hi dona valor pràctic. Només la seva admirable tasca des de la tresoreria de l'«Orfèo Popular Olotí» en aquests anys de brutalitat persecutòria, l'acreditaria onsevulla.

El primer tinent, senyor Rafel Arau, és nou en la vida política; ha estat sempre independent, però la seva racialitat és innegable. Però si és nou en la vida política no ho és en els afers comunals; tots recordem que fou deguda a la seva iniciativa intel·ligent i a la seva energia després de tota mira

baixa, la realització de l'eixamplis occidental de la nostra ciutat, i que de la seva intervenció en diversos altres afers públics tothom en serva el record d'una gestió honradíssima, intel·ligent i entusiasta.

Siguin, doncs, benvinguts els nous membres de la nostra Permanent i rebin la nostra felicitació els senyors regidors, que, desobeïnt les suggestions dels pupistes que encara somniaven de retenir el govern de la ciutat, o almenys de pertorbar l'actuació dels altres, han sabut seguir els dictats de la recta raó.

el proïsme—es demanarien—sense abans atorgar-se protecció?

Dos caps i dues maneres de considerar les qüestions. El que acaba d'entrar a governar la Diputació té un gest noble; malgrat trobar-ho establert i ésser ell l'afavorit, no ha pogut permetre que es consumés una dilapidació que li hauria fet enrogir la cara. En canvi el foragitat,

De «La Tradició Catalana» (?) n.º 326 de 1er. de Desembre de 1923:

«Cal no desperdiciar el moment, en que Espanya, abandonant els postulats lliberals, se decanta en un sentit netament nostre.

Cal que nosaltres, y may les esquerres, siguem els herèus de l'Espanya regenerada»

—Nosaltres preferim sempre, —ja no cal dir-ho—les esquerres a què es refereix «La Tradició» (?), que no cap dels seus homes.

Per això brindem aquest sols a n'els amics de «Acció Ciutadana», perque diguin la seva en aquest intent de monopolització de «Bona Gent».

Per on anaven les pessetes

A proposta del president de la Diputació de Girona, la comissió provincial permanent ha acordat que la quantitat de 7.500 pessetes que tenia assignada el president per despeses de representació, es redueixi a 2500, que és el que es gastava per aquest concepte en temps de *los viejos políticos*.

Què faran de les 5000 pessetes restants? Han pres l'acord de destinar-les a millorar la manutenció dels assilats al manicomí. Cinc mil pessetes que el president de la Diputació dictatorial es ficava tranquil·lament a la butxaca per a fer el potentat a costa de la província, que no rebia a canvi cap compensació, seran destinades a beneficència, ara que s'ha agafat la marxa austera que caracteritzà suara l'extingida Mancomunitat.

Aquest és un exemple ben clar de la diversitat de parers que existeix quan es parla de certs afers. Beneficència i administració eren a primera vista paraules tèrboles en llavis dels bandejats, que les empraven amb freqüència. Segons com, no deixaven d'ésser clars: hi havia qui sortia beneficiat, doncs, ja hi havia beneficència; hi havia qui remenava diners que no eren seus i per això es podia parlar d'administració. De l'adagi «el que no vulguis per a tu no vulguis per a ningú», en aquest punt concret, se'n féu exacta aplicació. Com es pot protegir

es pot dir amb totes les lletres, sense pal·liatiu petit ni gros, fou un paràsit.

En una Diputació el president és l'home representatiu per excel·lència, però no és sol, no es pot pas concebre que digui: la Diputació sóc jo. Feta aquesta consideració podríem comentar el paper de tots els còmplices o dels individus que pel seu càrrec haurien hagut d'aixecar llurs protestes i... no hi havia pas cap perill que ho fessin. Es que els acords es prenién per unanimitat. Els que no se n'adonaren abans, veuran ara per quina raó ha d'haver-hi subjectes que combaten amb tota fúria el sufragi universal i preconitzen, almenys amb llur procedir, l'absolucionisme de tota discussió justa, que de cap manera no els convé.

ELS BONS AMICS DE FORA I ELS MALS AMICS DE DINTRE

La cridòria dels que, amb tota la malèvola intenció, atribuïen al catalanisme hostilitat o odi a Espanya i al seu idioma, ha quedat momentàniament ofegada per l'acte sublim de l'Homenatge d'agraïment que els intel·lectuals catalans prodigaren el passat diumenge als seus germans de la llengua castellana.

Aquesta aproximació desitjada feia temps i destinada a obrir camins de mútua comprensió, pot fàcilment convertir-se en el millor símptoma d'una nova fase, la de-

finiçtiva, per a la consecució de les aspiracions que Catalunya reclama.

Si la Cultura fou un dels estimulants que més ajudaren al desvetllament del nostre problema racial—com dèiem no fa gaires dies—és ben natural que en moments decisius com els d'ara, siguin els homes representatius de la Cultura els que comencin a renovar el diàleg amistós, lamentablement estacionat poc temps després del gran moviment de Solidaritat Catalana, quan compartiren els nostres polítics amb els simpatitzants de les altres regions en l'esperit d'aquell admirable alçament civí.

Els noms dels homes que s'han hostatjat a Barcelona aquests dies, són una garantia eficaç de l'irradiació que contenen les nostres ànsies de llibertat, no com a un egoisme insà sinó com a una solució cordial i equitativa, com a problema de dret. Tots ells venen col·laborant de temps a esvair l'equívoc que pateixen encara gran part de provincians i encara algun català. En els moments de la més cruenta persecució del nostre idioma—que amb un exagerat zel i excedint-se de les ordres rebudes saberen tan rígidament interpretar alguns alcaldes i regidors olotins—fou quan els intel·lectuals castellans enviaren una valenta nota al Dictador, protestant de l'ignomínia que es feia a l'ànima mateixa nostra que, en forma de verb, Déu ens donà com a cada poble.

Eren els ja ben coneguts Giménez Caballero, el jove fundador de la «Gaceta Literaria» que amb tant bon encert hi acoblà escriptors de tots els idiomes peninsulars. Sainz Rodriguez que féu recentment interessants declaracions tractant de la realitat del fet català. Ortega i Gasset que féu davant dels tribunals francesos una tant brillant defensa de Macià com cap català l'hauria superat, de ben profundida que tenia la causa que motivà la sublevació. Ossorio i Gallardo, l'ex-governador de Barcelona, home nobilíssim i ric d'idees, que havent conviscut entre nosaltres, sap, al revés de molts funcionaris professionals, el perquè de tots els nostres anhels. El Doctor Marañon que duu dintre seu tota la força de la nova saba que comença a glatir en una selecció ben prometedora de la joventut espanyola. Fernando de los Rios, digníssim catedràtic perseguit per la Dictadura. Lluís Araquistain, el reputat publicista, coneixedor a fons de tots els problemes peninsulars i que en la seva obra suara publicada «El Ocaso de un Régimen», s'hi destaca un intel·ligent estudiós europeíssim i amic de dir grans veritats. I tants i tants altres erudits de tots els camps del saber i que s'han acomiadat joiosos en costatar que al costat dels nostres homes de lletres hi havia la fervent adhesió d'un poble major d'edat, que els segueix i hi viu en franca compenetració.

El miracle no l'han fet solament la força i la raó del nostre ideal que lògicament, tard o d'hora, ens havia d'atreure les més cultivades intel·ligències de la Península. Hi ha contribuït la arbitrària persecució que els homes de la Dictadura posaren en joc per matar el despertar nostre, ajudats per totes les nul·litats, per tota la pedanteria i l'arribisme, per totes les patums que feien d'autoritat, sense altres ideals que el d'aprofitar l'absència de la voluntat popular per escalar uns llocs

que en temps normals no els hauria estat possible aconseguir i sense altres mèrits que la vanitat o l'interès personal.

A tots ells els hi donem les gràcies. La cordialitat efusiva dels intel·lectuals castellans i la simpatia envers l'idioma perseguit, rebaixa encara més l'abjecte servilisme dels que, renegant de la seva naixença, es prestaren a les més traïdores mesquineses i inflaren, des d'uns escons que mai més ocuparan, la fòbia grotesca dels perseguidors.

Ha estat necessari que vinguessin els conreuadors de la llengua de Cervantes, els espanyols que per Espanya han sofert i s'han exposat la vida, a ensenyar als nostres decrepits panxa-contents, quan funesta era la seva obra contra l'essència més sagrada del nostre ésser col·lectiu, i quan inútil alhora!

Ara sabran, per boca dels més autèntics espanyols que quan surt el sol surt per a tothom.

Els, que es creien abastar la lluna amb la mà quan, emfàticament, prohibien que els més insignificants programes de les societats i del comerç local fossin fets en la llengua mateixa que parlen!

La Batalla de la Llengua

Durant aquests anys que ha durat la guerra que el govern de la Dictadura ha sostingut contra Catalunya, la batalla més forta que havem lliurat els catalans ha estat la batalla de la Llengua.

En tot aquest temps, a la nostra Llengua se li ha fet una guerra sense treva, atacant-la per tots costats, foragitant-la de tot arreu i menyspreant-la en totes les ocasions. I és trist haver de confessar que en aquest innoble atac a la nostra Llengua, la Dictadura ha trobat també ajut entre nosaltres, catalans sense sentiments, que no s'han donat vergonya d'anar contra un dels atributs més nobles de la naturalesa de l'home, com és la llengua pròpia.

En aquesta batalla de la Llengua hi han hagut episodis vertaderament èpics. Els advocats de Barcelona, per exemple, sapigueren portar a cap una resistència, superbament heròica, en defensa de la nostra parla.

I en conjunt, els catalans havem resistit amb prou força, perquè es pugui dir que tenim guanyada la batalla. Perquè la nostra Llengua, d'aquesta lluita, n'ha sortit més forta i més robusta que mai, ja que si abans hi havia dos diaris catalans, ara n'hi ha quatre, i les edicions dels

nostres llibres, que abans es feien per centenars, ara es fan per milers.

Però, no obstant aquest guany evident de la nostra parla en tots els indrets, no havem arribat encara a aconseguir per ella aquella plenitud de drets que li pertocuen. Encara ens queda molta feina a fer, si volem que la nostra Llengua obtingui entera llibertat en tots els ordres i sigui respectada i reconeguda en tots els actes en que intervingui un català.

Es per això que ara que hi som posats, cal que continuem, amb més fermesa que mai, aquesta campanya en pro de la Llengua Catalana. Es precis que tots els catalans ens donem compte del que significa l'acceptar voluntàriament l'ús d'una altra llengua. Es necessari que no tolerem un moment més aquesta marca d'esclaus, de no gaudir d'entera llibertat, per l'ús de la llengua pròpia. Cal que tots plegats sentim la vergonya de no haver aconseguit encara, en el segle vint i en plena Europa civilitzada, el lliure dret d'usar la nostra Llengua en tots els nostres actes.

Però, el que cal abans que res, es que, tots els catalans que estimem les nostres coses, no deixem mai d'usar la nostra Llengua, arreu on no hagi estat proibida.

Els diaris catalans, han d'ésser els nostres diaris, les revistes catalanes les nostres revistes i els llibres en català han d'ésser els llibres de la nostra formació cultural i de la nostra educació literària.

Tots els catalans hauríem de tenir sempre present que una de les coses que dóna més força al nostre problema, és el fet de la nostra Llengua, i que els períodes més brillants i de més grandesa de la nostra Història, han estat, precisament, aquells en que la nostra Llengua era una de les primeres i una de les més intensament cultivades.

Cal, doncs, que tots fem un màxim esforç a profit de la nostra parla i que lluitem, amb totes les nostres forces, per a tornar la Llengua Catalana tant gloriosa com havia estat antigament, ja que a fi de comptes, treballar per la glòria de la nostra Llengua, és treballar per la major grandesa de la nostra terra.

Savò Chimbo: Es el que renta més i es gasta menys.

UNA PROTESTA

Després de la constitució de l'Ajuntament, de la qual donem compte en la seva corresponent secció, el senyor Castanyer féu constatar la seva protesta per l'incompatibilitat que existia, segons ell, en l'elecció del senyor Descals pel fet de tenir aquest senyor un concert econòmic amb l'ajuntament.

Estranyem aquesta actitud en el senyor Castanyer, i ens sembla que no es pot donar altre abast a aquesta protesta que el que prové del dret del *pataleig*. Perquè una cosa que ningú no ignora és el fet d'haver estat el senyor Castanyer regidor en companyia d'un alcalde netament incompatible, que l'actual permanent, ha desatès, amb molt d'encert, un acord de la permanent passada, on constava que per lo successiu la roba necessària per als trajos dels empleats municipals, no podia ésser altra que l'adquirida a determinada casa de Sabadell, que no dubtem que garantia per immillorable el senyor Castanyer.

I encara ens sembla que el senyor Castanyer té algun amic en l'actual consistori que és també absolutament incompatible.

No fem aquests aclariments per altra cosa que per posar les coses al seu lloc i per fer ressaltar una vegada més l'oportunitat de les protestes que acostuma a fer aquest senyor.

Es clar que de fet aquestes protestes no enganyen a ningú, sobre la dretíssima raó que les ha formulades. Però tenen el dó d'ésser una arma de dos talls i així com el senyor Castanyer podia molt bé fer la seva protesta si ell i els seus amics no haguessin vulnerat o permés vulnerar l'estatut municipal, ara es troba que per la seva extremada murrieria i per la seva innata vivor les pedres que ell ha provat de tirar al teulat

del davant han caigut sobre el teulat trenca-dís dels seus amics.

Per descomptat que aquests amics seus no li faran pagar les teules.

Els Bisbes i la Llibertat

L'Illm. Sr. Torras i Bages, el gran Bisbe i el gran Pare de Catalunya, el pensador sereníssim i el ciutadà perfecte, que visqué i morí, beneïnt la terra que el vegé néixer, i li donà uns trets característics i inconfusibles a l'ànima, afirmava que la llibertat dels pobles era la voluntat de Déu.

L'autoritat, reconeguda per dos Pontífexs, de l'autor de «Tradició Catalana» i de «La força de la poesia», no admet pas gaires objeccions a les seves doctrines.

Per tant, la veritat suprema i la justícia infinita que es concentren en el Criador, davant de qui han de fer acatament els homes més superbs, exigeix el respecte i la reconeixença del dret, que tenen en els seus respectius pobles, la llengua, la bandera, els costums i els usos, que és com dir la llibertat dels seus fills.

I per compliment exacte aquí a la terra, dels seus obsequis, fa florir en la boca i el cor dels seus Pastors, els que representen únicament el Vicari de Jesucrist, en cada encontrada, assenyades pastorals que marquin el camí, a tots i cada un d'aquells gosats, que intenten infingir la llei divina.

Per això, publiquem la paraula escrita, que el Bisbe de Perpinyà dirigí als nostres germans de l'altra banda de Pirineu, aquest Bisbe nascut al Nord de França, pro que pensa i sent com a Bisbe català, per què n'és per la gràcia de Déu:

(Article aparegut a la «SEMAINE RELIGIEUSE» del Bisbat de Perpinyà (N.º 11 del 16 de Març de 1929.)

El Sermó de la Passió de N. S. J. en la Catedral de Sant Joan, i Precisions sobre l'ús de la llengua Catalana.—Encara que s'hagi dit ja a la Ciutat que aquest any; com els anteriors, el sermó de la Passió de N. S. serà predicat en llengua catalana el Divendres Sant, a les vuit del vespre, la «Semaine Religieuse», òrgan oficial del Bisbat, té el deure de confirmar-ho, si menys no, per a desmentir els falsos rumors que han corregut, dient que el Papa havia prohibit l'ús de la llengua catalana a l'església.

Els aimants de nostra llengua, és a dir la massa dels fidels tindran la joia de sentir-lo al Rvnt. Sr. Jampy c. d. de Vinçà, un dels millors escriptors i poetes catalans.

El predicarà ell, precisament, perquè la pretesa interdicció del Papa, ni existeix ni pot existir.

El Sobirà Pontífex, s'ha limitat a recordar un decret vell de bastants segles, ja que es remunta al Concili de Trento (1542), que ordena als sacerdots que emprin en la predicació de l'Evangeli la llengua que parlen els fidels. És un fet conegut de tots els que freqüenten les grans ciutats de més enllà dels Pirineus, que en algunes

els elements castellans han augmentat en nombre considerable (1), i que bastants d'ells, sobre tot entre les classes acomodades, no entenen, o no comprenen suficientment la llengua catalana. El Papa ha recordat a la Clerecia el decret del Concili de Trento, per a que tots els fidels puguin ésser evangelitzats.

Sabem que, per complir el decret, els Rectors de Barcelona han instituit, a llurs parròquies, misses a hores fixes, en les quals és feta la predicació en castellà.

El Papa, no obstant, curosament, ha afegit, que l'Evangeli havia de continuar essent ensenyat al poble en la llengua del poble, que és per nosaltres la catalana, i en fer-ho, s'ha limitat a recordar el decret del Concili de Trento que diu formalment, que és obligació utilitzar per a aquesta predicació, *etiam lingua vernacula*, que és a dir, l'usual del poble que per a nosaltres és la llengua catalana.

Nos havem estat consultats per sa Excel·lència el Nunci Apostòlic a Madrid sobre l'ús de la llengua catalana a la nostra diòcesi. Nos hem constatat que la llengua francesa i la llengua catalana coexisteixen i viuen en bon acord, i era costum d'emprar-les, en tal o tals contrades de la Diòcesi i que ja mai els poders Públics n'havien sentit enveja. (2)

Sa Excel·lència ha agraït la contestació.

Que tothom resti, per tant, tranquil; res ha estat canviat ni d'ací, ni d'allà dels Pirineus, que els nostres sacerdots continuïn predicant en català, on ells judiquin que és necessari l'ús d'aquesta llengua i que els nostres escriptors i poetes continuïn escrivint i poetitzant en aquesta parla secular, que és la de les nostres venerables Cròniques, la dels nostres cants religiosos i dels nostres incomptables escriptors i poetes; la que ha marcat amb un segell inconfusible les característiques de la nostra raça, i aquella, en fi, que nostre compatriota Josep Sebastià Pons, acaba de fer aplaudir a la Facultat de Tolosa (3) davant un areòpag compost dels membres més qualificats de l'Universitat, que li han atorgat el títol de Doctor amb la més alta menció que pot donar la Facultat de Lletres.

Que tothom s'apaivagui, doncs i que tots els bons catalans diguin amb Nos: *Catalans som i serem.*

Juli, Bisbe de Perpinyà.—(Hi ha un segell que diu: *Julius Episcopus*)—Per la còpia, conforme.—(Signatura)

(1) Segons manifestacions d'un dels regidors de l'actual Ajuntament governatiu de Barcelona, hi ha a la ciutat unes 150.000 persones de parla castellana, contra el milió molt llarg de catalans, entre el 1.200.000 habitants que té la ciutat.

(2) Llevat d'Espanya i de l'Itàlia Feixista a tots els països d'Europa en els quals hi ha agrupaments de llengua diferenciada, l'ús d'aquelles que no són l'oficial del Estat, està legalment reconegut.

(3) A França la llei consent l'ús de les altres llengües que l'oficial no sols a les escoles primàries, sinó àdhuc en els doctorats universitaris.—El cas citat pel Bisbe, de Josep Sebastià Pons, és un dels molts que es podrien esmentar. De Monzie, que essent ministre d'Instrucció Pública intentà la prohibició, hagué de dimitir.

Amoretetes

*Talment com si fes dos dies
—i ja fa més de sis anys—
un bon dia cap al vespre
ens van fer tancà'l Casal.*

*Encara veig quan arriben
els agents del comandant
i sense cap cerimònia
ni donar el Déu vos guard,
tot cofois ens varen dir-nos,
apa nois, cap a clapar.*

*Dit i fet, sense oposar-nos
—era inútil protestar—
primer un, després un'altre
agafem tots els trapaus
i ja em teniu tricu tricu
cap al llit a rupillar.*

*¡Déu del cel, quina dormida!
¡i quin modo de roncar!
sort que al cap de poca estona
ja em vaig posar a somniar
i així he passat anyades
tan tranquil i tan xalat
que ben cert cap de vosaltres
no s'ho pot imaginar.*

*Jo cotxat dintre ma jassa
arrudit i allargassat
he vist tot el que passava
i fins el que no ha passat;
he vist com posaven multes,
com marxaven exilats,
com donaven bufetades
sens mirar qui ho ha criat,
com fent posar mans enlaire
dins de cala Pietat
hi escorcollaven butxaques
de indefensos ciutadans
i empresonaven els homes
com a vulgars criminals.*

*He vist polis de la terra
—indígenes morts de fam—
fent xiu xiu a cau d'orella
per venjances personals,
com he vist la llista negra
amb alguns noms registrats
pel dia que el cas arribi
i tinguem de fer les paus.*

*En matèria d'actes públics
oficiosos i oficials
de contractes i tiberis
i d'assumptes comunals
puc contar-vos fil per randa
tot el que anava passant*

*perquè en somnis jo els seguia
com si hi fos convidat.*

*Vaig veure la gran festassa
que va fer-se al Pla de Llacs,
vaig tocar aquelles pedres
que avui van parer avall
vaig anar a la grimègia
(això si que és molt xocant)
per celebrar la vinguda
d'unes aigües naturals
i avui la sed ens devora
tant o més que l'any passat.*

*També vaig veure la forma
com feien els diputats,
he vist funcionar empreses
que no poden funcionar,
he vist com al consistori
li feien plegar el ram
i he vist un cert individu
que bon punt fou despatxat
tot seguit féu mans i mànegues
per poguer-hi tornà entrar.*

*Els atacs a nostra llengua
i al nostre emblema sagrats,
els meus ulls i mes orelles
els han seguit pam a pam,
uns en forma de programes,
altres menys dissimulats,
molts amb aires de conversa
prò tots mal intencionats.*

*Amb motiu d'un homenatge
que s'havia preparat
vaig sentir que de Girona
no el deixaven celebrar,
el que no vaig poguer veure
—i és que no degué passar—
que dimitissin llurs càrrecs
ni el batlle ni els concejals.*

*Bé n'han fet d'animalades,
bé n'he vist de disbarats,
bé n'he sentit de cridòries
prò jo, dorm que dormiràs.*

*M'agradava tan de jeure
i estava tan bé somniant
que quan avui la minyona
m'ha vingut a despertar
si no fui a corre-cuita
li tiro el gibrell pel cap.*

*Prò tot seguit reflexiono
i un cop el rampell passat
crido a la menegilda
i li pregunto, enfadat,
per quins set sous em cridava
sense haver-li ordenat.*

—Es que... sap? sento que diuen
que es torna obrir el Casal
i... la veritat, jo em pensava
que es voldria despertar.

Què dius, santa cristiana,
vols dir el Casal Català?
—si senyor, així ho diuen
i si no m'han enganyat
ja està tot a punt de solfa
per fer-ho aviat si a Déu plau.

—Vaja, quedes perdonada
pel mal rato que m'has dat
i ara cuita i ves depressa,
fes-me prompte l'esmorzar
que a la festa que es prepara
no hi pot faltar

PEPET GRAU

Conferència del P. Ermengol

Dissabte passat, a les deu del vespre, al «Centre Catòlic», donà la seva anunciada conferència el nostre amic caríssim, P. Ermengol de Sarrià, caputxí, ben conegut per la seva cultura i la seva capacitat apostòlica. Tractà de l'origen de l'autoritat. Exposà la teoria contractualista, en la seva forma més típica, la rousseauiana, que parteix de la base que l'home és per naturalesa solitari i enemic de la societat, però que, en decidir-se per la seva desgràcia — segons aquesta escola — a associar-se amb els seus semblants i a donar-se una autoritat, ho fa en un peu d'igualtat absoluta de drets de tots els components d'aquesta associació, puix tots els homes són exactament iguals en drets, i pel fet d'entrar-hi no es troba disminuït en aquesta seva capacitat jurídica, sinó que pot en tots moments desfer-se de l'autoritat que ha reconegut, i fins trencar el lligam social. Una altra forma d'aquesta teoria, per a evitar de caure en l'anarquia que comporta necessàriament la ideologia de Rousseau, sosté que un cop establert el pacte social, és irrevocable i també ho és l'autoritat constituïda; defensa, doncs, la tirania. Seguidament el P. Ermengol féu breument la crítica d'aquest sistema; en primer lloc l'home no és per naturalesa solitari, sinó social, com és ben visible sense necessitat de gaire reflexió; segonament, en constituir-se la societat en regla, no és ni pot ésser a base d'una igualtat absoluta de drets, perquè és evident que els homes no són exactament iguals; ho són fonamentalment, en tant que homes, però tenen diferències profundes quant a edat, salut, civilització, etc., que han d'influir per força en els drets polítics, i d'altres que comporten el sexe, la cultura, la virtut, el talent, que també, si no en les lleis, almenys en la pràctica han d'influir damunt dels drets esmentats. Com que la societat és una institució necessària al fi de l'home,

aquest no la pot desfer ni pot separar-se'n, ni tant sols té el dret de modificar-la al seu albir, prescindint de la justícia i del bé comú, ni de desobeir sense raó suficient l'autoritat constituïda, perquè si no fos aixís, cauríem en l'anarquia. Quant a l'altra forma que pren aquesta teoria, ja hem vist que cau en el despotisme, abominació tan intolerable com l'anarquia.

Després d'això, el conferenciant exposà la doctrina catòlica. Aquesta es basa en la naturalesa social de l'home, que el fa necessàriament membre d'una societat. L'home, doncs, viu en societat perquè li cal, i com que li cal, té el deure de viure-hi. Com que no hi ha societat possible sense autoritat, l'home té obligació d'obeir l'autoritat legítima; per això Sant Pau ens diu que tota autoritat ve de Déu, la qual cosa no vol dir que tota persona investida de poder tingui aquest poder per delegació divina, sinó que l'autoritat en abstracte, sense atribuir-la a aquest o a l'altre individu o règim, i l'autoritat, no el poder arbitrari, és obra de Déu, el qual, com a autor de la humana naturalesa, ho és també dels seus atributs, un dels quals es la sociabilitat, que necessita per a desenrotllar-se de l'autoritat. Però Déu ha deixat el món a les disputes dels homes, als quals ha assenyalat només les línies generals de les directrius a seguir. Per això veiem que ha deixat a llur mà l'elecció del règim a seguir i de la persona o persones que hagin d'aplicar-lo. En un sol cas Déu ha manifestat el seu voler sobre el règim polític i sobre les persones a elegir, i és en el cas certament únic del poble d'Israel; fora d'aquest, no trobem sinó el d'una altra societat, la religiosa, l'Església, que per raó de la seva finalitat és indispensable que la governi Déu d'una manera més directa. En tots els altres casos, no havent-hi ni una ordenació divina positiva, ni una ordenació divina natural, que veiem clarament que no existeix, cal que el poble triï la forma d'autoritat i la persona que l'ha d'exercir, d'acord, és clar, amb la justícia i el bé de la comunitat. Però un cop establerta l'autoritat, no hi ha dret a canviar-la arbitràriament, sense raó que justifiqui aquest canvi; calen raons serioses; si aquestes existeixen, el poble té sempre el dret de transformar el règim i de revocar els poders que hagi atorgat expressament, per elecció, o tàcitament, per consentiment; a l'autoritat que ho és de fet i de dret hi ha estreta obligació d'obeir-la. Quant a l'aplicació d'aquests principis a la pràctica, va dir el disertant que creia prudent no descendir-hi, perquè això ja constituïa l'objecte dels polítics.

En acabar la seva interessant i sòlida peroració, el P. Ermengol fou molt aplaudit i felicitat de tota la nombrosa concurrència que emplenava la sala. Nosaltres unim a aquestes felicitacions la nostra ben afectuosa, i celebrem de tenir a la nostra ciutat un religiós com aquest, que tant d'honor fa al seu gloriosíssim Orde i al meritíssim convent d'Olot.

Municipals

El dimarts passat, dia 25, a les cinc de la tarda, tingué lloc una reunió extraordinària del ple de l'Ajuntament. Prengueren possessió del càrrec de Consellers els senyors següents: en concepte de majors contribuents, Bartomeu Agustí, Pere Genís, Josep Torramilans, Josep Sibidi i Josep Artigas, i en el d'ex-regidors, Ramon Deu, Joan Roura, Francesc Prat i Josep Casamitjana, aquest últim en substitut de Narcís Bolòs, que d'alguns anys és veí de Montgut, on resideix.

Seguidament es donà compte d'un escrit del Conseller senyor Vayreda J., essent-li concedit el permís de tres mesos que demana.

S'acordà acceptar, sense perjudici del que disposi l'autoritat, la renúncia del càrrec que presenta el Conseller senyor Casabó.

I sense més assumptes a tractar, s'aixecà la sessió.

En el mateix dia i després de la precedent sessió, tingué lloc l'ordinària, de la Comissió Permanent, presidint el senyor Tresserras, Alcalde interí, i amb assistència de tots els Consellers, aprovant-se l'acte de la sessió anterior.

Seguidament són aprovats favorables els informes del Negociat de Foment i Governació, respectivament, en les sol·licituts del senyor Roura F. interessant permís per a construir una casa en terrenys lindants a la carretera de Riudaura, i en la del senyor Clota, demanant se li concedeixi l'oportuna llicència per a dedicar-se a la indústria de lloguer d'automòbils.

Finalment s'acordà passar a informe del Negociat d'Hisenda la sol·licitud del Secretari de l'Assamblea local de la Creu Roja Espanyola demanant es concedeixi a la mateixa una subvenció, per una sola vegada, amb motiu d'haver tingut de realitzar certes obres en el seu local social.

I sense altres assumptes, s'aixecà la sessió.

El dimecres prop-passat, dia 26, tingué lloc també una sessió extraordinària, de caràcter urgent, per el ple de la Corporació Municipal, a fi de constituir-se la mateixa d'una manera definitiva, presidint el senyor Tresserras i assistint-hi els regidors senyors Deu, Casamitjana, Agustí C., Tutau, Prat, Artigas, Arau, Roura, Descals, Puig, Hostench, Genís, Torramilans, Agustí B., Capdevila i Castanyer. S'aprovà l'acta de la sessió anterior.

Llegit un telegrama de la superioritat autoritzant que l'elecció d'Alcalde i Tinències es fes per vots entre els senyors regidors, i feta la votació del càrrec d'Alcalde, resultà el següent escrutini: Joan Tresserras, 12 vots, paperetes en blanc, cinc.

La de les Tinències resultà la següent: Rafel Arau, 11; Joan Capdevila, 10; Baldiri Descals, 8; Ramon Deu, 4, i paperetes en blanc, quatre.

El senyor Deu exposà que per diverses causes no podia acceptar el càrrec, estant-li admesa la renúncia. El senyor Castanyer digué que, al seu concepte, el senyor

Descals és incompatible, per ésser contractista amb l'Ajuntament. L'esmentat senyor, amb una claretat concisa i breu, demostrà que eren injustes les paraules del senyor Castanyer, el qual insistí en el seu punt de vista, fins que el senyor Capdevila digué que era improcedent la fórmula presentada per aquest senyor, ja que, cas d'ésser així, ha de denunciar-se la incompatibilitat al·ludida per qui en ella cregui, i resoldrà la superioritat, i per tant el senyor Descals ha de desempenyar el càrrec per al que ha estat elegit, fins i quant no es dongui ordre contrària; aixís s'acordà.

Feta nova votació per la tinència renunciada pel senyor Deu, resultà elegit el senyor Candi Agustí per 10 vots i 7 paperetes en blanc, quedant formada la Permanent de la següent manera:

Alcalde president, Joan Tresserras Jofré; Tinent primer i ponent de Foment, Rafel Arau; Tinent segon i ponent de Governació, Joan Capdevila; Tinent tercer i ponent de Cultura, Baldiri Descals; Tinent quart i ponent d'Hisenda, Candi Agustí.

La votació dels substituïts de les tinències donà el següent resultat: Josep Artigas, 12 vots; Francesc Prat, 10 vots; Josep Torramilans, 8, i Tomàs Hostench, 6; paperetes en blanc, cinc, quedant, per tant, per aquest mateix orde, nomenats Tinents d'Alcalde suplents els esmentats senyors.

Immediatament el senyor Castanyer demanà la paraula i començà protestant que En Carles Badia Malagrida, immiscuint-se en afers que no són de la seva incumbència i atorgant-se una autoritat que no tenia, vingués a proposar o a resoldre determinada candidatura per a la formació definitiva de l'Ajuntament, s'estengué en una sèrie de detalls, fent ressaltar que ell ha estat el que ha fet que el senyor Capdevila no tingués la primera tinència, per a demostrar que no estava conforme amb les coaccions insinuades, i acabà demanant que es remetí un telegrama al Cap del Govern i a la família del general Primo de Rivera, com a sentiment per la seva mort.

El senyor Agustí C., en un lacònic però raonadíssim discurs, desvirtuà d'una manera absoluta el parlament del senyor Castanyer, i acabà protestant igualment de com aquest senyor intentà insinuar la coacció; si és que existís del senyor Badia, més vergonyosa era la que ell en nom propi i del grup polític que representava, intentava fer, màxim tenint en compte que durant sis anys a aquests senyors no els havia pas destorbat ningú per la seva gestió a l'Ajuntament.

El senyor Roura digué que ell i els seus companys de minoria tradicionalista havien votat en blanc, perquè consideraven que no havent definit el grup polític que representaven, el camí a seguir, la seva actitud era la més adaptable a la seva manera d'ésser i que, d'existir les coaccions insinuades, tant condemnable era una com l'altra.

El senyor Capdevila, amb paraula vibrant, posà en clar alguns punts dubtosos que havia insinuat el senyor Castanyer, rebatent, en forma contundent, totes les argumentacions del mateix, i acabà dient que ell no s'oposava pas a que es trametessin els telegrams de-

manats pel senyor Castanyer, perquè, davant de tot, els seus sentiments humanitaris així el feien obrar, però que si demanava que igualment se'n trametés un altre a la Vídua d'En Martí Vilanova, català mort a l'exili en virtut de les vergonyoses persecucions de la tant tristament famosa dictadura.

Trencà aquest pugilat que semblava haver-se establert, el senyor Arau, regraciant a tots el seu nomenament, oferint-se per tot quan pugui ésser útil i anunciant que té el projecte d'establir en determinat dia de la setmana, una hora de despatx, per rebre de tots els ciutadans aquelles queixes que creguin convenient fer-li.

I sense res més, s'aixecà la sessió.

N Ò T U L · L E S

RELIGIOSES

Dijous passat es reuní la Junta de la Confraria de Montserrat i acordà donar gran solemnitat a la celebració d'enguany de la festivitat dels S.S. Patrons de Catalunya. Probablement farà el sermó un orador sagrat, vexat per uns governants de la Dictadura.

El Banc Comercial de Barcelona

carrer de Sant Rafel, n.º 4, s'encarrega per compte dels seus tenedors, del canje de les carpetes provisionals del **Deute Amortitzable de l'Estat 5 %** emissió 1929 i resguards provisionals de **Bonos Exposició Internacional 6 %**, per els seus respectius títols definitius.

■ Una comissió de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, amb el seu president, En Ferran Valls i Taberner, visità el senyor Bisbe de Barcelona, queixant-se de la forma restrictiva que en aquell Bisbat es segueix respecte a la llengua emprada en la predicació. Unes disposicions que hom no ha vist transcrites en cap dels periòdics oficials de la Santa Seu, ni dels Bisbats de Catalunya, i si tergiversades, interpretades i diversament aplicades ça i enllà d'algunes parròquies catalanes, fa que hom es vegi obligat a exigir sien posades en tot el seu vigor les disposicions eclesiàstiques oficialment promulgades en el Concili Ecumènic de Trento, en els regionals de la Província Tarraconense i en diversos Sinodes Diocesans, i que per cap legislació en contra han estat oficialment derogades.

■ Ha quedat constituïda la Junta Directiva de l'Adoració Nocturna en aquesta forma: President, Francesc Pujol i Moliné; vice-president, Angel Noguera; secretari, Santiago Ribas; tesorero, Joan Serrat, i vocals, Leandre Font, Josep Planassa i Josep Roura. Segueixen de director i vice-director, el P. Bonaventura Belart, rector dels Escolapis, i Mossèn Josep Prat, respectivament.

Sabó Chimbo: Demaneu-lo a tots els Establiments.

■ La Junta de la Congregació de la Immaculada i Sant Lluís Gonçaga, ha quedat constituïda aixís: Director-delegat, Mossèn Josep Lorente; vice-director, Mossèn Josep Mitjà; president, Joan Palou; vice-president, Antoni Ventura; consellers, Josep Buch i Joan Fortunet; tesorero, Josep Arau; vice-tesorero, Josep Serrat; secretari, Leandre Font; vice-secretari, Lluís Bonet i Paluzie.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrmia, sol d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

CULTURALS

Avui, a dos quarts de deu del vespre, el nostre bon amic Francesc Xavier Riera, donarà la segona conferència de la sèrie anunciada al «Centre Catòlic». Parlarà de *Fisiografia volcànica* i projectarà algunes diapositives. Donada la competència del conferenciant, esperem que tindrà un ple.

■ Els P. P. Caputxins d'aquesta ciutat han vist augmentar llur col·lecció de quadros sobre Sant Francesc, amb el que els ha regalat fa poc el distingit *amateur* i respectable sacerdot olotí, Mossèn Josep Gelabert. Representa Sant Francesc predicant als ocells en mig d'un bosc, i fa honor al seu autor, al qual felicitem.

CONSULTORI- JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

■ Ens comuniquen de Sòller que el nostre bon amic Josep M.ª Mir Mas de Xexàs, ha donat una conferència a la «Casa del Poble», que ha resultat força interessant.

POLITIQUES

Nostre confrare «El Deber» ha estat per fi rellevat de portar les seves proves a la censura de Girona, a la que ha tingut d'acudir bona part del temps de la dictadura, amb notable perjudici.

Ho celebrem.

■ El senyor Carles Badia, olotí resident a Madrid, ha donat 500 pessetes a l'Hospital i 500 a «La Caritat».

El Banc Comercial de Barcelona

carrer de Sant Rafel, n.º 4, negocia tots els cupons de venciment 31 de Març corrent i 1er. d'Abril vinent, en les mateixes condicions que la Banca de Barcelona.

Comptes corrents — Caixa d'Estalvis

■ La Junta del Cens Electoral de nostra ciutat ha quedat formada de la següent manera:

President: Josep Teixidor Surroca, Jutge municipal.

Vocals efectius: Joaquim Vayreda Aulet, regidor; Josep Giménez Medina, militar retirat; Josep Artigas Montsalvatje, major contribuent propietari; Miquel Ventoia Llongarriu, major contribuient propietari; Bartomeu Agustí Trilla, major contribuient industrial; Joan Tubert Plana, major contribuient industrial.

Vocals suplents: Tomàs Hostench Navarro, regidor; Francesc Márquez Amador, militar retirat; Rafel Hostench Quintana, major contribuient propietari; Joan Hostench Ricart, major contribuient propietari; Artur Simon Vivet, major contribuient industrial; Cosme Colom Bosch, major contribuient industrial.

EN E. VELEZ

Te el gust d'ofrir el seu nou domicili i laboratori per a tota mena de treballs per a aficionats, amb la màxima qualitat i mínim preu.

Excursions, Banquets, Festes, Festes Religioses, etc.

Plaça Clarà, 12, 2

ESPECTACLES

Associació de Música : Olot.—Aquesta entitat està ultimant els dos concerts que manquen per a completar el curs vuitè.

Sembla que existeix el projecte de cloure el curs amb un concert extraordinari.

■ *Orfeó Popular Olotí.*—Aquesta meritíssima entitat té organitzat per a demà, diumenge, un selecte concert a base del següent programa:

Primera part: I. *El Cant de la Senyera*, Millet; II. *Veniu Jesús la carn febleja*, J. S. Bach; III. *Caligaverunt oculi mei*, Victòria; IV. *Sanctus*, Victòria; V. *Benedictus*, Victòria; (Orfeó tres seccions).

Segona part: I. *Salve Regina* (a dos chors), Pare Antoni Soler, músic olotí del segle XVIII; II. *Super Flúmina*, Gounod; III. *Psalm 150*, C. Franck; (Orfeó i orquestra).

Tercera part: *Galia (Lamentació)*, Gounod; 1. *Introducció i chor, Quomodo sedet sola*; 2. *Aria, Viæ Sion lugent*; 3. *Solo i chor, O vos omnes*; 4. *Gran chor final, ¡Jerusalem, Jerusalem!* Sopran solista, Carme Nogué. (Orfeó i orquestra).

Els augurem cordialment un èxit.

Dr. J. M.^a Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA

Visita: passeig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8

Malalties de l'Estómac i Pulmons.—Raigs X

Radiografia al domicili dels malalts.

■ La Secció de Teatre del «Centre Obrer», anuncia per a demà, diumenge, a les cinc de la tarda, el bonic drama en tres actes, original d'En Lluís Millà, *La meva mare*.

En un dels entreactes, l'associació musical l'«Arpa Nocturna», executarà escollides peces del seu variat repertori.

VARIES

■ Demà estaran oberts els estancs n.º 2 del Passeig de Blay, n.º 3 del carrer de Sant Rafel, i n.º 5 del carrer de la Proa.

■ «L'Arpa Nocturna» s'està preparant per a sortir el dissabte de glòria a cantar les «Caramelles».

■ Hem rebut una circular de la «Caixa de Pensions per a la Vellesa», sobre el retir obrer obligatori.

Per falta d'espai no podem publicar-la, però la tenim a disposició de qui pugui interessar.

■ Demà sols restaran obertes les farmàcies dels senyors Joaquim Ros i Josep M.^a Llach.

■ Aquest any no tindrà lloc el canvi d'hora, com els anys anteriors.

Esportives

Demà a la tarda, corresponent al «Torneig Local Copa Ajuntament», els equips Olot F. C. i Centre Obrer, jugaran el partit de futbol que diumenge passat fou suspès per causa de la pluja, tot just començada la lluita.

Aquest encontre serà d'homenatge i benefici al jugador En Jaume Castells, pel qual motiu és de preveure que el camp serà força concorregut, tota vegada que l'esmentat jugador frueix de moltes simpaties entre l'afició local per la seva ferma disciplina i bona voluntat.

L'arbitratge anirà a càrrec de l'ex-jugador En Feliu Pagès.

De tot cor ens adherim a aquest homenatge.

■ La Comissió Esportiva del Centre Fontanella ens ha enviat una còpia de la protesta formulada a l'«Olot F. C.» per l'arbitratge del directiu En Domènec Güell, en el partit jugat per aquella entitat contra Indústria i Comerç, el passat dia 19 del corrent.

En dit document, la societat Centre Fontanella fa constar que rebutja per als propers partits l'arbitratge de l'esmentat senyor.

Per falta d'espai deixem de publicar-ho.

Companyia Adriàtica de Segurs

(Riunione Adriàtica di Sicurtà)

SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil. Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guillaumet, 16. - Olot

SANTORAL

Diumenge, IV de Quaresma, 30. Sant Joan Clímac, abat.

Dilluns, 31. Santa Balbina, vg. i mr.

Dimarts, Primer d'Abril. Sant Venanci, b. i mr.
Dimecres, 2. Sant Francesc de Paula, fundador dels mínims. *Dejuni*.

Dijous, 3. Sant Benet de Palerm, cfr., carmelita.

Divendres, 4. Sant Isidor, arquebisbe de Sevilla, *Dejuni i abstinència de carn*.

Dissabte, 5. Sant Vicens Ferrer, cfr. dominic, fill de València, i Santa Irene, vg. i mr. *Dejuni*.

El Banc Comercial de Barcelona
carrer de Sant Rafel, n.º 4, realitza operacions
de compra venda de tota classe de valors de
contractació corrent.

Cambra acuirçada. - Dipòsits de valors

**LOT 3 Llibres d'actualitat
a casa Arqués**

Els Exilats de la Dictadura, per F. Madrid,
4 pessetes.

Per la concòrdia (El silenci de Catalunya),
per F. Cambó. = 4 pessetes.

**Los errores de la Dictadura y Replica al
libro de Cambó Les Dictadures**,
del Dr. Montagut. = 3 pessetes.

ELS TRES JUNTS 10 PESSETES

**Redacció i administració: Carrer Nou de Sant
Antoni, 7.**

**Preus de subscripció: Un any, 7'50 pessetes
Número solt, 0'15 pessetes.**

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7. — Olot

EL DE MÉS RENDIMENT



EL MÉS BÒ

I EL MÉS ECONOMIC

**DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS**

BANC DE CATALUNYA

Sucursal d'Olot

Sant Rafel, 24

**Compra i Venda de Valors — Descompte de Cupons — Canvis de Mo-
nades — Girs i Lletres de Crèdit per Espanya i Extranjer — Nego-
ciació de Lletres — Suscripcions a Emprèstits — Comptes corrents
en Moneda nacional i estrangera — Valors en Custòdia — Prèstecs en
garantia de valors, etc.**

Caixa d'Estalvis — En llibretes fins a 10'000 Ptes. — Interessos al 4^{or} anyal

Negociem els cupons venciment 1. er abril pròxim